Het spel zonder einde

Het spel zonder einde

Auteur
Cédric Vanbeveren

Auteur: Cédric Vanbeveren
Coverontwerp: Cédric Vanbeveren
ISBN: 9789465312828
© Cédric Vanbeveren
Jaar van uitgave: 2025

Voorwoord

Vier vrienden.
Eén huis in de Ardense winter.
Een weekend vol warmte, spel en herinneringen.

Zo had het moeten zijn.
Zo begon het.

Maar soms is een spel niet zomaar een spel. Soms zijn de regels ouder dan vriendschap, harder dan liefde, dodelijker dan een mes. Soms kiest het huis niet wie er binnenkomt, maar wie er levend weer naar buiten mag.

Wat volgt, is geen verhaal over geluk of onschuld. Het is een kroniek van wanhoop, verraad en angst. Een spel dat begint bij een dobbelsteen, en eindigt bij bloed.

Als u nu nog verder bladert, weet dan dit:

het spel is begonnen.

Aankomst

De lucht was zwaar van sneeuw toen de wagen langzaam de helling naar boven reed. Links en rechts stonden de bomen als donkere wachters langs de smalle weg, hun takken verzwaard onder een laag wit. Het was alsof het bos hen opslokte, alsof de stilte dichter en dichter werd naarmate ze verder reden. Alleen het monotone geluid van de motor en het zachte geknerp van banden in de sneeuw verbraken de stilte.

Vic zat achterin, dicht tegen het raampje gedrukt. Zijn adem liet wazige vlekken achter op het koude glas. Hij wreef met zijn mouw een opening vrij, maar keek meteen weg, alsof hij bang was dat het donker van de bomen iets zou terugstaren. Zijn vingers speelden onrustig met de rits van zijn jas. Elke bocht die Lucas nam, leek hem dieper het onbekende in te sleuren.

“Daar is het,” zei Emma opeens. Haar stem klonk opgewekt, maar ook net iets te hoog, alsof ze zichzelf overtuigde. Ze wees naar voren, naar het huis dat opdoemde in de schemering.

Het vakantiehuis stond er verlaten bij, half verscholen tussen de dennen. De houten gevels waren donker, het dak verzwaard door sneeuw. In de ramen brandde een gelig licht, alsof het huis hen uitnodigde – of waarschuwde.

“Niet slecht,” zei Lucas terwijl hij zijn hoofd een beetje scheef hield. Zijn mondhoeken trokken omhoog in een halve glimlach. “Precies wat we nodig hebben: weg van alles, gewoon wij vieren.”

Nora sloeg haar notitieboekje dicht. Ze had er onderweg enkele krabbels in geschreven, maar nu leek ze haar pen steviger dan nodig vast te klemmen. “Knus,” zei ze kort. Haar stem was vlak,

maar haar ogen gleden onderzoekend over het huis, alsof ze elk detail probeerde te registreren.

De auto kwam krakend tot stilstand. Toen de motor werd uitgezet, viel de stilte van het bos over hen heen. Het was een zware stilte, die alleen werd doorbroken door het zachte ruisen van de wind en het tikken van de afkoelende motor.

Emma stapte als eerste uit. De koude lucht sneed in haar wangen en ze sloeg haar kraag omhoog. Ze ademde diep in en glimlachte kort. “Eindelijk,” zei ze zacht, meer tegen zichzelf dan tegen de anderen. Ze liep naar de kofferbak en begon de tassen uit te laden.

Vic aarzelde even voordat hij de deur opende. De sneeuw kraakte onder zijn schoenen toen hij uitstapte. Zijn blik bleef rusten op het huis. Hij voelde hoe een ongemakkelijke spanning door hem heen trok, al kon hij er geen reden voor aanwijzen. Het was maar een huis, hield hij zichzelf voor. Een gewoon houten vakantiehuis in de Ardennen. Toch leek er iets in de lucht te hangen, iets dat zich niet liet benoemen.

Lucas sloeg zijn armen om zich heen, alsof hij de kou weg wilde lachen. “Komaan, mensen, dit wordt geweldig. Geen ouders, geen verplichtingen. Alleen wij en een heel weekend.” Hij knipoogde naar Emma, die hem een glimlach teruggaf, al was die vluchtig.

Nora pakte haar tas en volgde de anderen naar binnen. Het huis kraakte bij de eerste stappen op de veranda, en de houten deur gaf met moeite mee toen Lucas hem openduwde. Binnen rook het naar stof en oud hout, maar ook naar iets warms: een vage geur van dennenhars die in de muren leek te hangen.

De woonkamer lag er somber bij, slechts verlicht door het schemerlicht dat door de gordijnen drong. Een stenen haard domineerde de ruimte. Erop stond een doos van een bekend

bordspel waarin spelers straten kopen en huizen bouwen, alsof die haast achteloos was neergezet door vorige huurders.

Emma zette haar tas neer en liep recht naar het spel. Ze streek met haar vingers langs de doos, haar nagels tikten zacht tegen het karton. “Goh, dat brengt herinneringen terug,” zei ze glimlachend. Maar er was iets in de manier waarop ze haar hand abrupt terugtrok, alsof ze zich had verbrand.

Vic bleef bij de deur staan. Zijn blik gleed naar de doos, bleef hangen. Er trok een koude rilling door zijn rug, hoewel de kamer niet kouder was dan buiten. Hij slikte en keek toen snel weg, alsof hij bang was dat de anderen zijn reactie hadden gezien.

“Haard eerst,” zei Lucas kordaat. Hij trok zijn jas uit, rolde zijn mouwen op en begon houtblokken in de haard te stapelen. Toen hij de lucifer streek, schoten de vonken omhoog. De vlammen likten gretig aan het droge hout en al snel vulde een warme gloed de kamer.

Emma plofte neer op de bank en zuchtte opgelucht. “Zie je wel? Knus. Dit wordt ons weekend.”

Nora ging in een stoel zitten, haar notitieboekje weer op schoot. Ze sloeg een nieuwe bladzijde om en begon te schrijven. Haar ogen volgden de bewegingen van Vic en Lucas, alsof ze ieder gebaar wilde vastleggen.

Vic bleef nog steeds ongemakkelijk staan, half in de deuropening. Hij probeerde te glimlachen, maar voelde de kilte in zijn buik niet wijken. Buiten viel de duisternis in rap tempo over het bos. Het huis leek zich dieper te nestelen in de eenzaamheid.

Vier vrienden, samen in een afgelegen huis. Het begin van een weekend dat bedoeld was voor plezier, maar al vanaf het eerste

moment voelde als iets anders. Er hing een spanning die niemand hardop wilde benoemen.

En in de hoek van de kamer, op de kast, lag het bordspel. Het wachtte.